

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **HP tax & tax, s. r.o.**
sídlem U Koupaliště 64, 735 53 Dolní Lutyně
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha-Dolní Chabry

proti
žalovanému **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č. j. MSK 927/2017, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 22. 5. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Havířova, správního odboru, ze dne 11. 8. 2016, č. j. MMH/71705/2016-2, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
2. Žalobce dle vytýkaného skutku jako provozovatel vozidla tov. zn. BMW 530D, RZ X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 25. 4. 2016 v 17:10 hodin v Havířově na ulici Dělnická, ve směru jízdy od Křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská, se nezjištěný řidič s tímto vozidlem dopustil jednání vykazující znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu v rozporu s ust. § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci 50 km/h o 17 km/h, kdy nejnižší prokazatelná rychlost jeho jízdy byla 67 km/h.
3. Žalobce namítl, že došlo k porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán neprojednal všechny správní delikty žalobce podle § 125f téhož zákona ve společném řízení. Dále uvedl, že správní orgán nijak neprokázal a ani se nijak nezabýval tím, zda obecní policie prováděla měření rychlosti v součinnosti s Policií ČR; uvedenou podmínku danou § 79 zákona o silničním provozu nelze splnit tím, že si obecní policie nechá od Policie ČR vydat seznam určených úseků, neboť určení úseků je samostatnou podmínkou. I kdyby tomu tak bylo, neučinila tak vůči obecní policii jménem Policie ČR k tomu řádně pověřená osoba. Dále nebyla prokázána další podmínka měření, a to informování veřejnosti o zřízení stálého automatického technického systému podle § 24b odst. 2 zákona o silničním provozu [zjevně myšleno zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), pozn. soudu]. Podle žalobce se dále správní orgán nezabýval tím, zda použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, přičemž se jedná o jeden ze znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Závěrem žalobce namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj nevyplynají všechny znaky skutkové podstaty. Z rozhodnutí navíc není zřejmé, proč byly od naměřené rychlosti odečteny 3 km/h.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí; k jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že žalobcem předložená výzva z 18. 8. 2016 k úhradě určené částky v jiné věci žalobce nijak neprokazuje, že mělo být vedeno společné řízení se správním deliktem žalobce, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Podezření ze správního deliktu je dáno nejdříve po odložení přestupku. Žalobce neuvedl, zda určenou částku zaplatil či nikoliv, zda sdělil totožnost řidiče vozidla a zda řízení o správním deliktu bylo vůbec zahájeno. Co se týče určení měřených úseků ze strany Policie ČR, součástí spisu je sdělení Policie ČR ze dne 7. 1. 2015, kterým jsou určeny úseky pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov. Ve vztahu k námitce stran § 24b zákona o obecní policii, slouží stacionární rychloměr primárně k měření, nikoli k pořizování záznamů. Avšak i absence „zveřejnění vhodným způsobem“ o uvedeném rychloměru by neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Výrok napadeného rozhodnutí splňuje dle žalovaného požadavky zákona. Hodnota 3 km/h

představuje toleranci, jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí. Jedená se o hodnotu odečítanou ve prospěch žalobce a nemohlo tedy dojít ke zkrácení jeho práv. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a v závěru vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. Usnesením č. j. 22 A 101/2017-19 ze dne 15. 1. 2018 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeném u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
6. Uvedené řízení bylo skončeno Nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto bylo dne 31. 5. 2018 podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů usnesením rozhodnuto, že se v řízení pokračuje.
7. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Ve věci u podepsaného soudu proběhlo dne 25. 7. 2018 ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili; soud tak jednal v jejich nepřítomnosti.
9. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 6. 5. 2016 oznámila Městská policie Havířov podezření ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že dne 25. 4. 2016 v 17:10:39 hodin porušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky BMW 530D, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Havířově na ulici Dělnická ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská jel rychlostí 70 km/h, přičemž v daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. V naměřené rychlosti byla zohledněna odchylka +3 km/h, výsledná rychlost je tedy 67 km/h. Rychlost byla změřena automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity. Správní orgán prvního stupně po oznámení spáchání přestupku podle záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že žalobce je provozovatelem výše uvedeného motorového vozidla, přičemž totožnost řidiče mu nebyla známa a ani nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Prvostupňový správní orgán tedy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobce, jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené peněžité částky, jelikož výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a uvedený přestupek lze projednat v blokovém řízení.
10. Na uvedenou výzvu žalobce sdělil, že vůz řídil pan F. S., nar.X, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Správní orgán uvedenou osobu předvolal k podání vysvětlení z adresy sdělené žalobcem a také z adresy trvalého pobytu, přičemž zásilky byly vráceny s tím, že adresát je neznámý. Správní orgán prvního stupně tedy dne 1. 8. 2016 odložil věc podezření ze spáchání přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a dne 11. 8. 2016 vydal Příkaz, kterým rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu jednáním popsaným v bodě [9] tohoto rozsudku a uložil mu pokutu; proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Správní orgán prvního stupně následně vyrozuměl žalobce o provedení důkazů mimo jednání, a to mj. ověřovacího listu rychloměru a určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel. Z listiny nazvané určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov ze dne 7. 1. 2015, která je součástí spisu, soud zjistil, že touto Policií ČR dle § 79a zákona o silničním provozu určuje úseky pozemních komunikací k měření vozidel, a to

mj. sil. č. III/4746 – ulici Dělnická v Havířově. K provedení důkazů se žalobce nedostavil; správní orgán prvního stupně následně vydal dne 7. 11. 2016 rozhodnutí, kterým rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v důsledku jednání popsaného v bodě [9] tohoto rozsudku a uložil mu pokutu a povinnost úhrady nákladů řízení.

11. K blanketnímu odvolání žalobce rozhodl následně žalovaný napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně vyhověl požadavku zákona stran nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a správně přestupek odložil. Z doložených fotografií a oznámení o přestupku vyplývá porušení pravidel provozu na pozemní komunikaci v souladu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.
12. Krajský soud uvážil o jednotlivých žalobních námitkách žalobce takto. Pokud se jedná o námitku porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy, že nebylo vedeno společné řízení o všech správních deliktech žalobce, je třeba konstatovat, že žalobce nic dalšího v rámci tohoto bodu netvrdil, tedy neuvedl, které „všechny“ správní delikty mají být projednány ve společném řízení a z jakého důvodu. Pokud k žalobě přiložil výzvu k úhradě určené částky z 18. 8. 2016 (aniž by výslovně specifikoval, že právě věc týkající se tohoto skutku má být projednána ve společném řízení), lze souhlasit s vyjádřením žalovaného, že podezření ze správního deliktu je dáno nejdříve po odložení přestupku; žalobce v žalobě neuvedl, zda určenou částku zaplatil či nikoliv, zda sdělil totožnost řidiče vozidla a zda řízení o správním deliktu bylo vůbec zahájeno. Uvedená námitka tedy není důvodná.
13. Jako nedůvodnou posoudil krajský soud také námitku, že „správní orgán neprokázal“, zda obecní policie prováděla měření v součinnosti s Policií ČR. Jak vyplývá z § 79a zákona o silničním provozu, za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel; obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Ze správního spisu přitom jednoznačně vyplývá, že podkladem pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného, bylo sdělení Policie ČR o určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov ze dne 7. 1. 2015, a to mj. úseku sil. č. III/4746 – ulici Dělnická v Havířově, tedy místa, kde byla měřena rychlost vozidla, jehož je žalobce provozovatelem. Nelze tedy přijmout argument žalobce, že se touto skutečností správní orgán nezabýval; navíc, žalobce byl vyrozuměn o tom, že budou prováděny důkazy mimo jednání, a to mj. právě uvedená listina. Pokud žalobce namítl, že určení úseků k měření rychlosti nečinila ve vztahu k obecní policii k tomu pověřená osoba, je nutno tuto námitku důrazně odmítnout jako zcela účelovou; správní orgány ve vymezeném rozsahu postupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy a zjistily skutečnosti, o nichž nebyly dány důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Ze správního spisu nevyplývá nic, co by mělo správní orgán vést k úvahám o nutnosti zjišťovat pověření konkrétní osoby, která sdělila ze strany Policie ČR určení měřených úseků. Krajskému soudu navíc není zřejmé, jak by i v opačném případě byla zasažena veřejná subjektivní práva žalobce.
14. Obdobně krajský soud uvážil o námitce (ne)informování veřejnosti o zřízení stálého automatického systému ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Byť lze obecně připustit, že automatický systém měření rychlosti vozidel, pokud současně pořizuje obrazový záznam lze podřadit pod dikci § 24b odst. 1 zákona o obecní policii, resp.

vyplývá obecní policii povinnost o zřízení takového systému *vhodným způsobem informovat*, nicméně, žalobce v žalobě netvrdí žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné uzavřít, v čem konkrétně by byla narušena jeho veřejná subjektivní práva. Nelze přitom přijmout argumentaci, že měření rychlosti při nesplnění informační povinnosti nemůže být podkladem pro rozhodnutí o vině. Taková podmínka by totiž musela vyplývat z ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterým je dáno obecní policii oprávnění k měření rychlosti vozidel. Navíc, cílem právní úpravy § 24b odst. 1 zákona o obecní policii zcela zjevně není stanovit další podmínky, za nichž je možno provádět měření rychlosti vozidel, ale pouze obecně stanovit povinnost informovat veřejnost o zřízení automatizovaného systému (a to např. formou sdělení na internetových stránkách obce). I ve vztahu k uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy a zjistily skutečnosti, o nichž nebyly dány důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí v souladu s § 3 správního řádu.

15. Pokud žalobce dále namítal, že správní orgány se nezabývaly tím, zda použitý rychloměr byl automatizovaným prostředkem bez obsluhy, je nutno předně konstatovat, že tato žalobní námitka je v rozporu s žalobní námitkou předchozí (kde žalobce implicitně vychází z toho, že rychloměr takovým automatizovaným systémem je). I tuto námitku soud posoudil jako účelovou, nemající odraz v narušení jakýchkoli veřejných subjektivních práv žalobce (ani zde žalobce rozsah narušení nespecifikoval).
16. Konečně, jako nedůvodnou posoudil krajský soud také námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, spočívající v nedostatku jeho výroku, který dle žalobce neobsahuje všechny znaky skutkové podstaty, tedy též skutečnost, že správní delikt byl zjištěn automatizovaným systémem měření rychlosti. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, významem výroku v rozhodnutích o správních deliktech se Nejvyšší správní soud již vícekrát zabýval, viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, Sb. NSS č. 1546/2008. Uvedl, že smyslem požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen; to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitom vyplývá zcela jednoznačný popis skutku v souladu s uvedeným. Výrok rozhodnutí pak v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46 obsahuje také ustanovení právních předpisů, které tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Takto vymezený skutek je jistě nezaměnitelný s jiným. Z právních předpisů ani související judikatury přitom nevyplývá, že by součástí popisu skutku měl být způsob zjištění protiprávního jednání, v daném případě měření rychlosti automatizovaným systémem.
17. K namítané nepřezkoumatelnosti odečtu 3 km/h od naměřené rychlosti lze pouze podotknout, že tato skutečnost byla ze strany správních orgánů učiněna ve prospěch žalobce, tudíž nemohlo dojít k porušení jakéhokoli veřejného subjektivního práva žalobce.
18. Krajský soud uzavírá, že žalovaný, shodně se správním orgánem prvního stupně, postupovali ve správním řízení v souladu s právními předpisy, zjistili v potřebném rozsahu

v souladu s § 3 správního řádu skutkový stav a vyvodily z něj příslušné právní závěry. Krajský soud tedy žalobu důvodnou neshledal, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem III. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. července 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu